

Calea lui Dumnezeu și cum să o afli

Calea lui Dumnezeu și cum să o afli

„Este o cărare pe care nicio pasăre de pradă n-o cunoaște și ochiul vulturului n-a văzut-o.” Iov 28:7

Este o îndurare de nespus pentru cel care dorește într-adevăr să umble cu Dumnezeu, să știe că există într-adevăr o cale pe care poate să meargă! Dumnezeu a pregătit pentru răscumpărării Săi o cale pe care ei pot merge cu toata siguranța, cu toată liniștea și fermitatea. Este privilegiul fiecărui copil al lui Dumnezeu și al fiecărui slujitor al lui Hristos să fie la fel de sigur de faptul că este pe calea lui Dumnezeu pe cât de sigur este de mântuirea lui. Poate că pare o afirmație deplasată; dar întrebarea care se pune este: este oare adevărată? Dacă este adevărată atunci nu poate fi exagerată.

Fără îndoială că, după părerea unora, s-ar putea să dai dovadă de încredere de sine și dogmatism dacă afirmi în zile ca acestea în care trăim și într-un mediu ca acela prin care trecem că ești sigur că te afli pe calea Domnului. Dar ce spune Scriptura? Ea declară că , „este o cale” și, de asemenea, ne spune cum să o găsim și cum să umblăm pe o ea. Da, aceeași voce care ne spune despre mântuirea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre ne spune și despre calea lui Dumnezeu pentru picioarele noastre; aceeași autoritate care ne asigură că: „cine crede în Fiul are viața eternă”, ne asigură de asemenea că „cei care merg această cale, chiar nebuni, nu se vor rătăci”. Isaia 35:8-10.

Din nou spunem: acesta este un semn de îndurare, o îndurare valabilă în toate timpurile, dar mai ales într-o zi plină de confuzie și de amestec ca aceea în care trăim. Suntem profund mișcați văzând starea de nesiguranță în care se găsesc mulți dintre copiii scumpi ai lui Dumnezeu în momentul de față. Nu ne referim acum la problema mântuirii; despre aceasta am vorbit pe larg în altă parte; ceea ce avem acum înaintea noastră este calea creștinului – ce trebuie să facă, unde trebuie să fie, cum să se poarte în mijlocul Bisericii mărturisitoare. Oare nu este atât de adevărat că mulți dintre copiii Domnului rătăcesc în legătură cu aceste lucruri? Oare nu sunt atâtea care, dacă și-ar mărturisi adevăratele sentimente din inimă, ar trebui să recunoască că nu au liniște – să mărturisească că nu știu ce să facă, nu știu unde să meargă, sau ce să creadă? Acum se pune întrebarea, oare Dumnezeu și-ar lăsa copiii și Hristos slujitorii într-un asemenea întuneric și în atâta confuzie?

Nu, piciorul se mișcă ascultător,

Nu în întuneric și nesiguranță

Ci urmându-Te pe Tine, Domnul meu iubit.

Oare un copil nu poate afla voia tatălui său? Nici servitorul voia stăpânului său? Și dacă așa stau lucrurile în relațiile noastre pământești, cu cât mai mult putem conta pe aceasta în legătură cu Tatăl și Domnul nostru din ceruri. În trecut, Atunci când Israel a ieșit din Marea Roșie și a stat la marginea aceluia desert uriaș și teribil care îi despărțea de țara promisă, cum puteau ei să cunoască calea? Nisipul fără urme îi înconjura din toate părțile. Degeaba ar fi căutat vreo indicație acolo. Era o întindere mohorâtă în care ochiul vulturului nu putea vedea cărarea. Moise a simțit aceasta când i-a spus lui Hobab , „Te rog nu ne părăsi pentru că tu știi unde să așezăm tabăra în pustiu și tu vei fi ochi pentru noi” (Numeri 10:31). Cât de bine pot înțelege inimile noastre necredincioase această rugămintă mișcătoare! Cât de dorit este un ghid uman în mijlocul unei scene de confuzie! Cu câtă dorință se lipește inima de cel pe care-l considerăm competent în a ne călăuzi în momente de întuneric și dificultate!

Și, ne putem întreba, ce nevoie avea Moise de ochii lui Hobab? Oare nu se angajase Iahve în îndurarea Lui să le fie ghid? Da, cu siguranță, pentru că ni se spune că „în ziua în care a fost ridicat cortul, norul a acoperit locașul cortului mărturie; și era seara ca o înfățișare de foc deasupra cortului până dimineața. Așa a fost neîncetat: norul îl acoperea și noaptea avea o înfățișare de foc. Și, când se ridica norul de pe cort, atunci porneau fiii lui Israel; și, în locul unde stătea norul, acolo așezau fiii lui Israel tabăra. După porunca Domnului porneau fiii lui Israel și după porunca Domnului rămâneau în tabără; în toate zilele cât stătea norul deasupra cortului, ei erau în tabără. Și dacă norul rămânea multe zile deasupra cortului, atunci fiii lui Israel păzeau cele de păzit ale Domnului și nu porneau. Și dacă se întâmpla că norul era puține zile deasupra cortului, după porunca Domnului așezau tabăra și după porunca Domnului porneau. Și era așa dacă norul era de seara până dimineața și dimineața norul se ridica atunci porneau; sau dacă după o zi și o noapte norul se ridica, porneau; sau dacă norul rămânea deasupra cortului două zile sau o lună sau multe zile, locuind peste el, fiii lui Israel rămâneau în tabără și nu porneau; dar când se ridica porneau. După porunca Domnului așezau tabăra și după porunca Domnului porneau, păzeau cele de păzit ale Domnului după pporunca Domnului prin Moise” (Numeri 9:15-23).

Aici era călăuzirea divină, călăuzire despre care putem spune cu siguranță că era capabilă să-i facă independenți de proprii lor ochi, de ochii lui Hobab sau de ochii oricărui alt muritor. Este interesant să observăm că, la începutul cărții Numeri, chivotul trebuia să-și găsească locul chiar în mijlocul adunării, dar în capitoul 10:33 ni se spune că , „au plecat din muntele Domnului cale de trei zile. Și chivotul legământului Domnului a mers înaintea lor cale de trei zile ca să le caute un loc de odihnă”. În loc ca Iahve să-și găsească un loc de odihnă în mijlocul poporului Său răscumpărat, El devine Călăuza lor pentru călătorie și caută un loc de odihnă pentru ei. Ce mișcător este harul arătat aici și câtă credincioșie! Dacă Moise a cerut lui Hobab să le fie ghid în ciuda mijloacelor puse la dispoziția lor de Dumnezeu – norul și trâmbița, atunci Iehova și-a părăsit locul Său din mijlocul semințiilor și a mers înaintea lor pentru a le găsi un loc de odihnă. Nu cunoștea El bine pustiu? Nu era El mai bun decât zece mii de Hobabi? Nu se puteau ei încrede în totul în El? Cu siguranță. El nu i-ar fi rătăcit. Dacă harul Său i-a eliberat din sclavia Egiptului și l-a condus prin Marea Roșie cu siguranță că se putea încrede în același har pentru a-i conduce prin imensul și teribilul pustiu spre țara în care curgea lapte și miere. Dar trebuie să avem în vedere că, pentru ne putea folosi de de călăuzirea divină, trebuie să abandonăm voința proprie și încrederea în propria înțelepciune precum și în gândurile și înțelepciunea altora. Dacă îl am pe Iahve ca și Călăuză a mea nu vreau nici ochii mei, nici pe cei ai lui Hobab. Dumnezeu este de ajuns; pot avea încredere în El. El știe tot drumul prin deșert; de aceea, dacă ochii mei vor fi asupra Lui, voi fi călăuzit pe drumul cel bun.

Dar aceasta ne duce cu gândul la ceea de-a doua parte a subiectului nostru și anume: Cum pot afla calea lui Dumnezeu? Este fără îndoială o întrebare de mare importanță. La cine să merg pentru a afla calea lui Dumnezeu? Dacă ochii vulturului, care sunt atât de atenți, atât de puternici, care pot vedea atât de departe – dacă leul cel tânăr, atât de viguros în mișcare, atât de maiestuos în umblare n-a trecut pe ea, dacă „omul nu-i cunoaște prețul și ea nu se află pe pământul celor vii”, dacă , „adâncul zice , „Nu este în mine” și marea zice „Nu este la mine”, aur ales nu poate fi dat pentru ea, nici argint nu poate fi cântărit ca preț al ei, dacă toată bogăția universului n-o poate egala și inteligența omului n-o poate descoperi atunci de unde vine înțelepciunea? Unde îi este locul?

Să mă întorc la marile standarde ale ortodoxiei care guvernează gândul și sentimentul religios al milioanele de-a lungul și latul Bisericii mărturisitoare ? Oare calea aceasta minunată a înțelepciunii este la ei? Să fie ei o excepție la regula măreață, completă și cuprinzătoare din Iov 28? Cu siguranță că nu.

Atunci, ce să fac? Știu că este o cale. Dumnezeu, care nu poate să mintă, afirmă lucrul acesta, iar eu cred; dar unde s-o găsesc? „Dar înțelepciunea unde se va găsi? Și unde este locul priceperii? Ea este ascunsă de ochii tuturor celor vii și tăinuită de păsările cerului. Distrugerea și moartea zic despre ea – am auzit despre ea cu urechile noastre”(Iov 28:20-22). Nu este oare zadarnică căutarea acestei căi minunate pentru orice ființă muritoare și neștiutoare? Nu, binecuvântat fie Dumnezeu nu este nicidecum un caz pierdut, pentru că „Dumnezeu îi pricepe calea și îi cunoaște locul, pentru că El se uită până la marginile pământului vede sub cerul întreg, Când a făcut o greutate pentru vânt și a împărțit apele cu măsură, când a rânduit o lege pentru ploaie și o cale pentru fulgerul tunetului, atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o, a statornicit-o, da, și a cercetat-o. Și către om a zis : „Iată temerea de Domnul, aceasta este înțelepciune ; și depărtarea de rău este pricepere!” (Iov 28:23-28).

Acesta este deci secretul divin al înțelepciunii: teama de Domnul. Aceasta aduce conștiința în prezența directă a lui Dumnezeu, acolo unde îi este de fapt adevăratul loc. Ținta Diavolului este să țină conștiința în afara acestui loc, s-o aducă sub puterea și autoritatea omului – s-o conducă în supunere față de poruncile și învățăturile omului – să forțeze ceva între conștiință și autoritatea lui Hristos Domnul, nu contează despre ce este vorba; poate un crez sau o mărturisire conținând o cantitate de adevăr – poate părerea unui om sau a unui grup de oameni – părerea unui învățător favorit – pe scurt, orice care poate să intre și să uzurpe în inimă locul care aparține doar Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este o capcană înfiorătoare, și o piatră de poticnire – o piedică serioasă în calea progresului nostru pe calea Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să mă conducă – Cuvântul simplu și curat, nu interpretarea omenească a acestuia. Fără îndoială că Dumnezeu poate folosi un om ca să deschidă Cuvântul sufletului meu; dar nu descoperirea Cuvântului este cea care mă conduce, ci Cuvântul lui Dumnezeu descoperit de om. Aceasta este foarte important.

Trebuie să fim învățați și conduși exclusiv de Cuvântul Dumnezeului celui viu. Nimic altceva nu ne va ține drepti, și nu va da consistență și fermitate caracterului și căii noastre ca și creștini. Există o puternică tendință înăuntrul și în afara noastră de a fi guvernați de gândurile și părerile oamenilor –de acele standarde mărețe stabilite de oameni.

Aceste standarde și opinii pot avea o mare cantitate de adevăr – s-ar putea să fie în totul adevărate; nu despre aceasta vorbim acum. Ceea ce vrem să convingem pe cititorul creștin este că el nu trebuie să fie guvernat de părerile oamenilor, ci pur și simplu de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu are nicio valoare să susții un adevăr primit de la oameni. Adevărul trebuie susținut doar dacă este primit de la Dumnezeu însuși. Dumnezeu poate folosi un om pentru a-și comunica adevărul; dar dacă nu-l țin ca și cum ar fi de la Dumnezeu, el nu va avea putere divină asupra inimii și conștiinței mele; nu mă aduce în legătură vie cu Dumnezeu, ci împiedică această legătură aducând ceva între sufletul meu și autoritatea Lui sfântă.

Am dori mult să dezvoltăm acest subiect și să consolidăm acest principiu măreț; dar nu o putem face acum, ci vom încerca să descoperim cititorului unul sau chiar două puncte de o mare importanță practică prezentate în capitolul 11 din Evanghelia după Luca, puncte care, care odată înțelese, ne vor permite să înțelegem mai bine cum să găsim calea lui Dumnezeu. Vom cita pasajul în întregime. „Lumina trupului este ochiul, când ochiul tău este curat, tot trupul tău este de asemenea plin de lumină. Ia seama deci ca lumina care este în tine să nu fie întuneric. Deci dacă tot trupul tău este plin de lumină, neavând nicio parte întunecată, va fi plin de lumină în totul, ca atunci când te luminează lumina cu strălucirea ei” Luca 11 :34-36.

Aici ni se oferă adevăratul secret al deosebirii căii Domnului. S-ar putea să pară foarte dificil să navighezi pe un curs drept în mijlocul mării agitate a creștinismului. În urechi ne răsună atât de multe voci controversate. Atenția ne este solicitată de atât de multe păreri opuse; oameni ai lui Dumnezeu judecă diferit; există atâtea curente diferite de opinii, încât pare imposibil să ajungi la o concluzie sănătoasă. Ne ducem la un om care, în opinia noastră, are lumină și el ne spune un lucru; ne ducem apoi la un alt om care și el pare să aibă lumină iar el ne spune exact invers. Atunci ce să mai credem ?

Ei bine, un lucru este sigur, atunci când alergăm în nesiguranță și confuzie, de la un om la altul, și anume, că ochiul nostru nu este simplu. Ochiul simplu este îndreptat doar spre Hristos și astfel trupul este plin de lumină. Israelitul din vechime nu trebuia să alerge încoace și încolo pentru a se consulta cu tovarășii săi despre calea cea dreaptă. Fiecare avea același ghid divin, și anume norul ziua și stâlpul de foc noaptea. Într-un cuvânt Iahve însuși era ghidul infailibil al fiecărui membru al adunării. Ei n-au fost lăsați călăuzirii celui mai inteligent, înțelept, sau experimentat om din adunare; nici n-au fost lăsați să umble fiecare pe calea lui; fiecare trebuia să-L urmeze pe Domnul. Trompeta de argint anunța pe toți gândul lui Dumnezeu; și niciunul dintre cei care aveau urechea deschisă și atentă nu se rătăcea. Ochiul și urechea trebuiau ațintite doar la Dumnezeu, și nu la un muritor.

Acesta era secretul călăuzirii în deșertul fără niciun fel de urme din vechime, și acesta este secretul călăuzirii în pustiul moral pe care îl străbat astăzi răscumpărării Domnului. Cineva poate spune: „ascultă-mă pe mine” ; altul spune și el: „ascultă-mă pe mine”, iar cel de-al treilea spune și el: „fiecare să meargă pe calea lui”. Inima ascultătoare spune, în contrast cu toți: „eu trebuie să-L urmez pe Domnul meu”.

Acesta face totul atât de simplu. Nu va crea tendința de a avea un duh de independență și superioritate; ci dimpotrivă. Cu cât învăț mai mult să mă sprijin pe Dumnezeu pentru călăuzire, cu atât nu voi mai avea încredere să apelez la mine; iar aceasta cu siguranță nu este independență. Într-adevăr mă va elibera de a urma servil pe orice om și mă va face să-mi simt reponsabilitatea doar față de Hristos; și exact de aceasta este atâta nevoie în timpul prezent. Cu cât vom privi mai cu atenție la elementele ce străbat Biserica mărturisitoare, cu atât vom fi mai convinși de nevoia noastră personală de supunere totală față de autoritatea divină, care este doar un alt nume pentru „frica de

Domnul” sau „un ochi simplu”.

Există o propoziție scurtă în primele capitole ale cărții Faptele Apostolilor, care ne dă un antidot perfect pentru voința proprie sau pentru teama și supunerea față de om care sunt atât de des întâlnite printre noi, iar aceasta este „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”. Ce declarație! „Trebuie să ascultăm”. Aceasta este soluția pentru voința proprie. „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”. Aceasta este soluția pentru supunerea orbească față de poruncile și învățăturile oamenilor. Trebuie să fie ascultare; ascultare față de ce ? Față de autoritatea lui Dumnezeu și numai față de ea. În felul acesta sufletul este păzit de influența necredincioșiei pe de-o parte și de ceea a superstiției pe de altă parte. Necredincioșia spune „Fă ce îți place”. Superstiția spune „Fă ce îți spune omul”. Credința spune „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”.

În aceasta constă echilibrul sfânt al sufletului în mijlocul influențelor confuze și contradictorii care sunt în jurul nostru în aceste zile. Ca și slujitor trebuie să-L ascult pe Domnul meu; ca și copil trebuie să mă alipesc de poruncile Tatălui meu. Iar dacă tovarășii mei de slujbă și frații mei nu mă înțeleg, nu înseamnă că trebuie s-o fac mai puțin. Trebuie să am în vedere sufletul meu are în primul rând de a face cu Dumnezeu însuși. El, Cel în fața căruia se închină bătrânii. Doar cu El am de a face de acum.

Este privilegiul meu să fiu tot atât de sigur de gândul Stăpânului meu în ceea ce privește calea mea, pe cât sunt de sigur de faptul că am Cuvântul Său pentru siguranța mântuirii sufletului meu. Dacă nu așa stau lucrurile, atunci unde sunt? Nu este privilegiul meu să am un ochi simplu? Cu siguranță că da. Și apoi ce urmează? „Tot trupul de asemenea plin de lumină”. Deci dacă tot trupul meu este plin de lumină, poate oare mintea mea să fie plină de confuzie? Imposibil. Cele doua lucruri sunt în totalitate incompatibile; și ca urmare unul dintre ele este „plin de întuneric”. Este foarte clar că ochiul meu nu este simplu. Se poate să fiu sincer, se poate să doresc mult să fiu călăuzit drept. Dar trebuie să știu că ochiul nu este simplu – condiția obligatorie a călăuzirii divine. Cuvântul este clar, „Când ochiul tău este curat(simplu) tot trupul tău este de asemenea plin de lumină”.

Dumnezeu va călăuzi întotdeauna sufletul smerit și ascultător; dar, pe de altă parte, dacă nu mergem în lumina arătată, vom intra în întuneric. Atunci când nu umblăm în lumina care ne este dată, ea devine întuneric „și ce mare este întunericul acela”! Nimic nu este mai periculos decât să respingi lumina pe care o dă Dumnezeu. Cu siguranță aceasta va conduce mai devreme sau mai târziu la consecințe dezastruoase. „Ia seama deci ca lumina care este în tine să nu fie întuneric”. „Ascultați și plecați urechea, nu vă îngâmfați, pentru că Domnul a vorbit. Dați glorie Domnului Dumnezeului vostru, mai înainte de a aduce El întunericul și mai înainte de a vi se poticni picioarele pe munții noștri. Și veți aștepta lumina dar El o va schimba în umbra morții și o va preface în întuneric adânc” (Ieremia 13:15-16).

Lucrul acesta este extrem de solemn. Ce diferență între un om cu ochiul simplu și unul care nu umblă în lumina pe care Dumnezeu i-a dat-o! Unul are trupul plin de lumină; celălalt are trupul plin de întuneric. Unul nu are nici o parte întunecată, celălalt este plin de întuneric. Unul este sfeșnic pentru alții; celălalt este o piatră de poticnire în cale. Nu cunoaștem nimic mai solemn decât judecata a lui Dumnezeu de a ne schimba lumina în întuneric, pentru că am refuzat să acționăm în lumina pe care El a avut plăcerea să ne-o împărtășească.

Cititorule creștin, acționezi tu în lumina pe care o ai? Ți-a trimis oare Dumnezeu vreo rază de lumină în suflet? Ți-a arătat El ceva greșit în căile tale sau în asocierile tale? Continui tu pe vreo cale despre care conștiința îți spune că nu este în deplină concordanță cu voia Stăpânului? Caută și vezi. „Dă glorie Domnului Dumnezeului tău”. Acționează în lumină. Nu ezita. Nu te gândi la consecințe. Ascultă, te implorăm, Cuvântul Domnului tău. Chiar în clipa aceasta, când ochii tăi citesc aceste rânduri, fă ca ținta sufletului tău să fie depărtarea de rău indiferent unde o găsești. Nu spune: Unde să mă duc? Ce voi face? Este rău pretutindeni. Vei fugi de un rău pentru a cădea în altul; nu spune aceste lucruri; nu te certa și nu argumenta; nu te uita la consecințe. Nu te gândi la ce va spune lumea sau lumea biserică despre tine; ridică-te deasupra acestor lucruri și umblă pe calea luminii – acea lumină care luminează din ce în ce mai mult până în ziua perfectă a gloriei.

Adu-ți aminte, Dumnezeu nu dă niciodată lumină pentru doi pași odată. Dacă El ți-a dat lumină pentru un singur pas, atunci fă acel pas cu teamă și dragoste față de Numele Său, și, cu siguranță, vei primi mai multă lumină – da, „din ce în ce mai multă”. Dar dacă există refuzul de a acționa, lumina care este în tine va deveni un întuneric gros, pașii tăi se vor împiedica pe munții întunecați ai greșelii care se găsește de o parte și de alta a căii drepte și înguste a ascultării; iar tu vei deveni o piatră de poticnire pentru alții.

Unele dintre cele mai deplorabile pietre de poticnire care stau în momentul acesta în calea căutătorilor neliniștiți sunt persoane care odată păreau să aibă lumina, dar s-au abătut de la ea. Lumina care era în ei a devenit întuneric, și oh ce mare și ce îngrozitor este acel întuneric! Ce trist este să-i vezi pe cei care ar trebui să fie sfeșnice acționând ca piedici în calea creștinilor tineri și serioși! Fie însă ca tinerii creștini să nu fie împiedicați de ei. Calea este clară. „Teama de Domnul aceasta este înțelepciune; și depărtarea de rău este pricepere!”. Fie ca fiecare să audă și să asculte pentru el vocea Domnului. „Oile mele aud glasul Meu și Eu le cunosc și ele Mă urmează”. Domnul să fie lăudat pentru Cuvântul Său prețios! El pune pe fiecare în responsabilitate directă față de Hristos însuși; ne spune clar care este calea lui Dumnezeu și la fel de clar cum s-o găsim.

clickbible.org